

BIBLIOTECA PÚBLICA
SANT GREGORI
MIQUEL
MARTÍ
I POL

Recull de Premsa de la Vall del Llémena

Font: *El 9 esportiu* Plana: Data: 09/08/13

Esports

El cant del cigne

09/08/13 02:00 - FILÒLEG I ESCRIPTOR - [XAVIER LÓPEZ VIVANCOS](#)

Roser Tarragó crida encara dins la piscina després de proclamar-se campiona del món de waterpolo amb les seves companyes Foto: AFP.

1

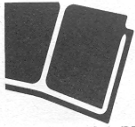
Friso per veure desfilar als Jocs de Madrid la meva selecció nacional, la selecció d'un país lliure

He tingut un somni. O ha estat una revelació? Hi veia la representant madrilenya de la selecció espanyola de waterpolo que sembla que ha aconseguit tota sola la medalla d'or en un campionat mundial de natació en què, pels segles dels segles, com en moltes altres competicions esportives, només hi participen les seleccions de països que tenen estat propi.

Aquesta versió, la que apel·la a l'esperit espanyol més ranci per extensió del madrileny, és la dels mitjans cavernícoles, i també la dels que no ho són tant i que simplement estan instal·lats en l'escac a Catalunya en unes taules eternes. Però tornem a la nedadora del meu somni: que n'hi ha dues? Ara no sé si era l'una o l'altra, ara bé, si no era catalana no podia ser gaire ningú més. La waterpolista, radiant de felicitat pel títol aconseguit, queixalava el metall de la seva medalla i, amb una esgarrifança i una ganyota que la feien mudar d'aspecte, comprovava que tenia gust de pa amb tomata amb botifarra i allioli.

Mal que els pesi, a aquests mitjans de comunicació de què parlàvem abans; als polítics espanyols –i espanyolistes, que aquí també en tenim– i a la colla d'indocumentats i miserables que pretenen fer-se sentir a còpia d'insults i barrabassades a través de les xarxes socials i els fòrums, com si la seva opinió tingués cap més valor que el que té la femta que fa créixer la mala herba de l'odi i la pròpia mesquinesa; encara que no els agradi, doncs, a tots plegats, com en moltes altres disciplines individuals i col·lectives, el triomf d'aquest equip porta el segell de la catalanitat. Entenc que els faci ràbia, que provin un cop més de tergiversar una obvietat, però no tenen cap dret a queixar-se del fet que ens reivindicuem. Ells n'han viscut molt de temps, dels nostres èxits (i no només dels esportius). Només els podem dir una cosa, si es volen consolar: que en gaudeixin ara que encara poden. Quan no hi siguem, les medalles els seran més cares d'aconseguir.

En efecte, que en gaudeixin tant com puguin. Fins els podem permetre que ho celebrin a la seva manera, però que sigui per última vegada. Durant molt de temps ens han fet el joc brut: els esportistes catalans han rebut indicacions, ordres i fins i tot amenaces perquè no fessin cap manifestació de la seva identitat ni dels seus sentiments que no fos l'estrictament unitària i

BIBLIOTECA PÚBLICA
SANT GREGORI

MIQUEL

M

assimiladora. Han perdut per sempre el tren del respecte a la diversitat, a la pluralitat, a la riquesa cultural; s'han abraçat a la intolerància, a la baixesa i –perquè es vegi que també sabem ser benèvol– a una absoluta ignorància que els fa víctimes de la manipulació, i s'han embrutit, en definitiva, fins a límits inacceptables.

El mes que ve se sabrà si Madrid podrà per fi organitzar els Jocs Olímpics el 2020. Només hi hauria una possibilitat que em fes alguna mena de gràcia. Això forma part de la segona part del meu somni. Potser no caldrà esperar tant, perquè el 2017 tindrem uns Jocs del Mediterrani a casa –esperem que aquesta vegada sigui “a casa” de debò, i no ens l'emplenin de convidats de circumstàncies, hostils i malcontents–, i també hi haurà alguns altres esdeveniments esportius d'àmbit internacional, és a dir, entre nacions com la nostra, en què hi podrem prendre part lliurement, però friso per veure desfilant en la cerimònia inaugural dels Jocs de Madrid la meua selecció nacional, la selecció d'un país lliure.

Mentrestant, que vagin preparant la coreografia aquàtica d'*El cant del cigne*: potser un jurat prou espavilat hi sabrà valorar justament, sempre per sota de les russes, les xineses i, per descomptat, les catalanes –i no precisament per aquest ordre–, l'acceptació de l'evidència, l'expressió d'un cert propòsit d'esmena i la consegüent i inajornable cura d'humilitat definitiva.